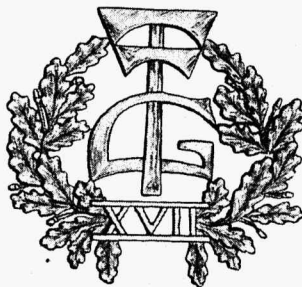

ABITURIENTIDE

RI
NU
MB
ER

NR. 8.

23. MAI 1936. A.

VIII AASTAK.

Toimetuse tööd lõpetades.

L. Reinomägi.

L. Noorits.

Käesoleva numbriga lõpetab „T.T.G.“ oma VIII aastakäigu. Sel puhul loen oma tõsiseks kohuseks ütelda tänu kooli juhatajale ja ajakirja rohkearvulisele tellijaskonnale, kelle teeneks on olnud see, et ajakiri on võinud korrapäraselt ilmuda toetussummade ja tellimisrahade laekumise tõttu. Ühtlasi avaldan tänu koolijuhatajale, Õpilaspere esindusele ja valitsusele ideelise toetuse eest ja kaastöölisele nende rohke tegeliku vaeva eest. Tänumeeles surun ka toimetuse ja talituse liikmete käsi, kelle peamureks on olnud ajakirja veergude täitmine ja arvepidamine. Meenutan siinkohal veel õppeaasta jooksul toimetusest lahkunud abivalmis liiget E. Tobias't ja tegevtoimetajat A.

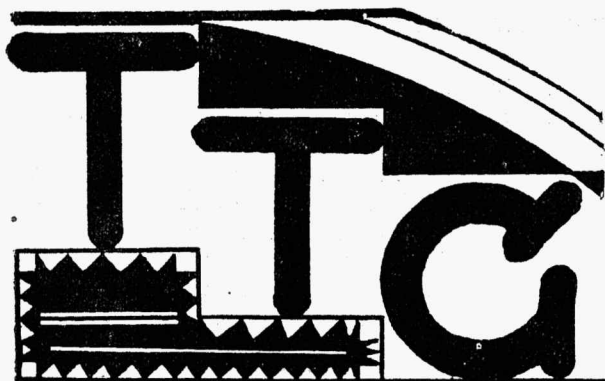
Jürgenthal'i. Eriti aga tänan abiturientidena lahkuvaid toimetuse liikmeid L. Reinomäge ja L. Noorits'at, kelle vormiline kohusetäitmine käesoleva numbriga lõpeb, kuid kellest jään lootma, et nad ka vilistlastena „T.T.G-d“ ei unusta.

Tänu kõigile, kõigile, kellel „T.T.G.“ vastu süda soe, kes ta olemasolu tunustavad ja tema ilmumist heameelega näevad.

K. Raud,

„T.T.G.“ pea- ja vastutav toimetaja.

K a a n e l: V-a klass lõpumärkide kättesaamise päeval ühes klassijuhatajaga.

TARTU TÜTARLASTE-
GÜMNAASIUMI JA TARTU
TÜTARLASTE KESKKOOLI
HÄÄLEKANDJA

Nr. 8.

23. mail 1936.

VIII aastakäik.

Väljaandja: Tartu Tütarlastegümnaasium Pea- ja vastutav toimetaja: K. Raud, abi A. Raielo. Tegevtoimetaja k.t. L. Reinomägi. Toimetuse liikmed: L. Hermann, T. Kudeviita, E. Mõrd, L. Noorits. Kunstiline nõuandja J. Püttsepp. Talituse juhataja: V. Käpa. — „T. T. G.“ ilmub 8 korda õppeaastas, iga kuu 15. päeval, alates oktoobrist. — Tellimishind aastatellijaille 20 senti number, kuutellijaille 25 senti number.

Abiturientidele.

Lahkujatena seisate kooli lävel, seisate ja lähete, nagu on enne teid läinud sadasid vanemaid sõsaraid. Seisate ja küsite: mis edasi? Küsite samuti, nagu küsisid nemad, nagu küsivad kõik ellu astuvad noored, ärevad ootused ja lootused pakitsevas südames.

Osa teist läheb ülikooli. Neile ei tundu koolist lahkumise küsimus nii teravana ega üleminek nii järsuna, sest nad jätkavad ikka veel õppimist, kuigi uutes ja seniseist erinevais tingimustes. Suurem osa teist siirdub aga otseselt ellu. Nende ees kerkib üles küsimus: mis edasi? oma täies reaalsuses. On lõppenud elu passiivne ajajärk — teadmiste vastuvõtmine — ja algab aktiivne

ajajärk — oma võimete ja teadmiste rakendamine. Ees ootab mitmesugune saatus: üht viib lend kõrgemale ja kaugemale, teist madalamale ja lähemale. Ühele on saatus kergem, teisele raskem. Kuid milliseks see saatus ka ei kujuneks ja milline see lend ka ei oleks, kõrgem või madalam, see on ikkagi igaihe o m a l e n d, olenev tema tiibade tugevusest.

Kool, kust lahkute, ei ole võinud teile anda kutset. Ta ei ole seda ka kunagi tahtnud. Mida ta teile on anda tahtnud ja andnud, on eeldused saada kultuuri-inimeseks. Nii mõnigi teist on võib-olla pessimist ja kordab Fr. Tuglas'e sõnu, nagu ta on väljendanud oma

„Aja kajas“: „Ma ei usu midagi head kultuurist.“ Kuid sama Tuglas'ega peame olema kõik ühel arvamusel, kui ta sealsamas jätkab: „Kuid ta (kultuur) taltsutab inimest, õpetades talle vähemalt ühe väärtusliku eelarvuse: häbi enese tooruse eest.“ Seda on kool teile anda tahtnud. Ja kuigi see oleks ainsam and, mida kool võiks kirjutada oma arvele, ka siis oleks suur väärtus neil päevadel, mis olete veetnud selles õhkkonnas. Tahaksin aga uskuda, et kool on andnud teile palju rohkem. Ta on püüdnud teid õpetada kriitiliselt suhtuma oma ümbrusse, aga veel rohkem kriitiliselt isenesesse. Teie olete otsijad, o m a m i n a otsijad. Otsige ja leidke. Ärge jääge tee äärde seisma ükskõiksete pealtvaatajatena või kibestunud nurisejatena, kes alalõpmatult kiruvad halbu aegu ja olukordi. Sisendage endile teadmine, et aegu ja olukordi kujundame meie —

inimesed. Õppige iseendid õieti tundma, oma jõude õiglaselt hindama ja õieti rakendama, seal kus nad kõige kohasemad. Kuid selle oma mina otsimisel ja leidmisel saage sotsiaalseteks ehitajateks, kes on suutelised oma individuaalseid võimeid rakendama kollektiivses ülesehitamistöös oma riigi ja rahva ning nende kaudu suure inimühiskonna eduks ja hüvanguks.

Oeldes teile lahkumistervitusi soovin, et igäüks teist leiaks o m a õ i g e k o h a ühiskonnas, siis ei tule pettumusi, või kui nad tulevad, siis ei ole nad kunagi nii rasked, et nad teid muraksid. Ja mida vähem pettumusi elus, seda ligemale jõuate sellele, mida inimesed nimetavad õnneks.

20. mail 1936. a.

Salme Pruuden,

T. T. G. ja T. T. K. juhataja abi.

Lahkuvaile abiturientidele.

Kes suudab ennast käskida, see peab sõna kuulma. Ja mõnigi s u u d a b ennast käskida, aga tal puudub veel palju, et oma käsku ka kuulda.

Fr. Nietzsche.

Üksikisikud, generatsioonid ja rahvad heitlevad uute eluvormide loomisega. Heitlevad kogu eluaja, ja heideldes langevadki paljud — taoteldavat saavutamata. Ent paljud siiski jõuavad oma töötatud maale, lõpetavad võiduga oma võitluse.

On midagi ürgset ja vääramatut aja

ja aeguvuse võimsuses, mis muudab tõesed ebatõdedeks, voorused ebavoorusteks. Ja selle vastu on inimene võimetu, sest ka tema asub ajas eneses. On nagu suur tragöödia sündimas meie ümber, sest ülesehitatud töö lammub, mineviku hooned pudenevad oleviku elu tuulte ja tormide käes, valmis töö

variseb kokku, ja seda peab uuesti üles ehitatama päevast päeva ja aastast aastasse kestva tööga.

Kuid elu ei saa kunagi valmis. Iga uus elu nõuab uut eluvormi, enesepä-rast eluvormi, iga uus generatsioon korrigeerib vanu pärimusi, kõikjal toimub intensiivne loomine, ehitamine. Ja see annabki elule mõtte, see raskus-tega võitlemine, milles vaheldub võidu-juovastus pessimismi ja ahastust külvava kaotusega. Ent paigalpüsimist pole — see oleks juba tagasiminekuks, seepärast peab iga küttija vibu olema pingul ja varustatud noolega, mis igatseb oma tähte. Ja ta peab valmis olema võitlusteks, mis seisavad tal ees. Võitlusteks ümbruskonnaga ja võitluseks — enesega. Peab olema küps kui hõõ-guv teras, et mitte oma suurt tähte vahetada teiste kahvatute, kuigi vahest soojemate ja mugavamate valguslätete vastu. Ja võitluseks enesega — selleks inimesele suurimaks jõukatsumiseks. Sest võit enese üle on ka suurim võit.

Selles võitluses põleme ja puhastume iseenese kannatuste tules. Kuid selleks, et seda leeki õhutada, peame karmid olema enese vastu, peame oskama end käskida ja oma sõna kuulda. Peame järeleandmatult ja halastamatult hävitama eneses selle odava, mis rahuldub ka surrogaadiga, sest me teame, et see võitlus toimub suure võidu saavutamiseks, toimub enese ja oma tähe saavutamiseks, ja igaihel meist on vaid üks täht — minu täht, mida ei saa vahetada teiste omade vastu.

Suur, kindel ja vääramatu tahe saavutada oma täht, see võidab meis me suurima vaenlase — iseenese, ja siis on meie vibud pingul, oleme valmis iseenda ja oma töö jaoks. Oleme küpsed suurel keskpäeval selleks, et luua uusi eluvorme, et luua oma suur ja ilus elu.

V klasside juhatajate nimel

E. Toomse.

Õppeaasta lõppedes.

Inimene on loodud võitluseks. Võideldes rajatakse tulevik, mis oleneb meie tugevusest. Võitluse lõpp toob kaasa enesega alati kahjutundega segatud pidulikkuse ja jätab tulevastesse päevadesse tühja koha. Kõnes on võitluse lõpp järjekordses ringis, kuid siiski tundub ta meile alles algusena. Võiks otsast alata, mõeldakse tihti, kui on lõpetatud töö. Kuid on juba hilja. Jääb vaid järele vastu võtta võit-

luse tulemus. Üks osa meie suure pere liikmeid on lõpetanud võitluse, et sammuda vastu tõusvale päikesele. Teised lahkuvad, et puhata ja koguda jõudu uueks tööks. Õnne seitsmeteistkümnendale lennule ja rõõmsat jällejägemist Õpilasperele!

Kaja Tammemägi,
Õpilaspere vanem.

Lahkujale.

Hüvasti jätt —

viipate kätt:

vabaks saand koolimuredest hing,
vabana eluteid tallab king —
uuele elule vastu.

Hüvasti jätt —

viipate kätt:

enam me sõsarad olla saa koon,
koolitöö röömele tõmmat lõppjoon —
mälestus kaunim vaid hingen.

Hüvasti jätt —

viipate kätt:

kuigi kaugete rännak teid viib,
tagasi kandku taas igatsustiib —
meie kui sõprade ringi.

L. H.

Tervitus kevadele.

Tervitan kevadet, päikest säravat
taeva kirgaval teel.

Avasid pärani kuldsed väravad
mandril, huljuval veel.

Tervitan, kevad, su ründavaid tuuli
põksuvi südami, põlevi huuli!

Tervitan kevadlökete palangut —
saabunud uuestisünd.

Taas jälle valla röömude valangud,
taas jälle külv ja künd.

Tervitan kevad, su valgust ja sooja, —
kevad, sa laulu ja lillede looja!

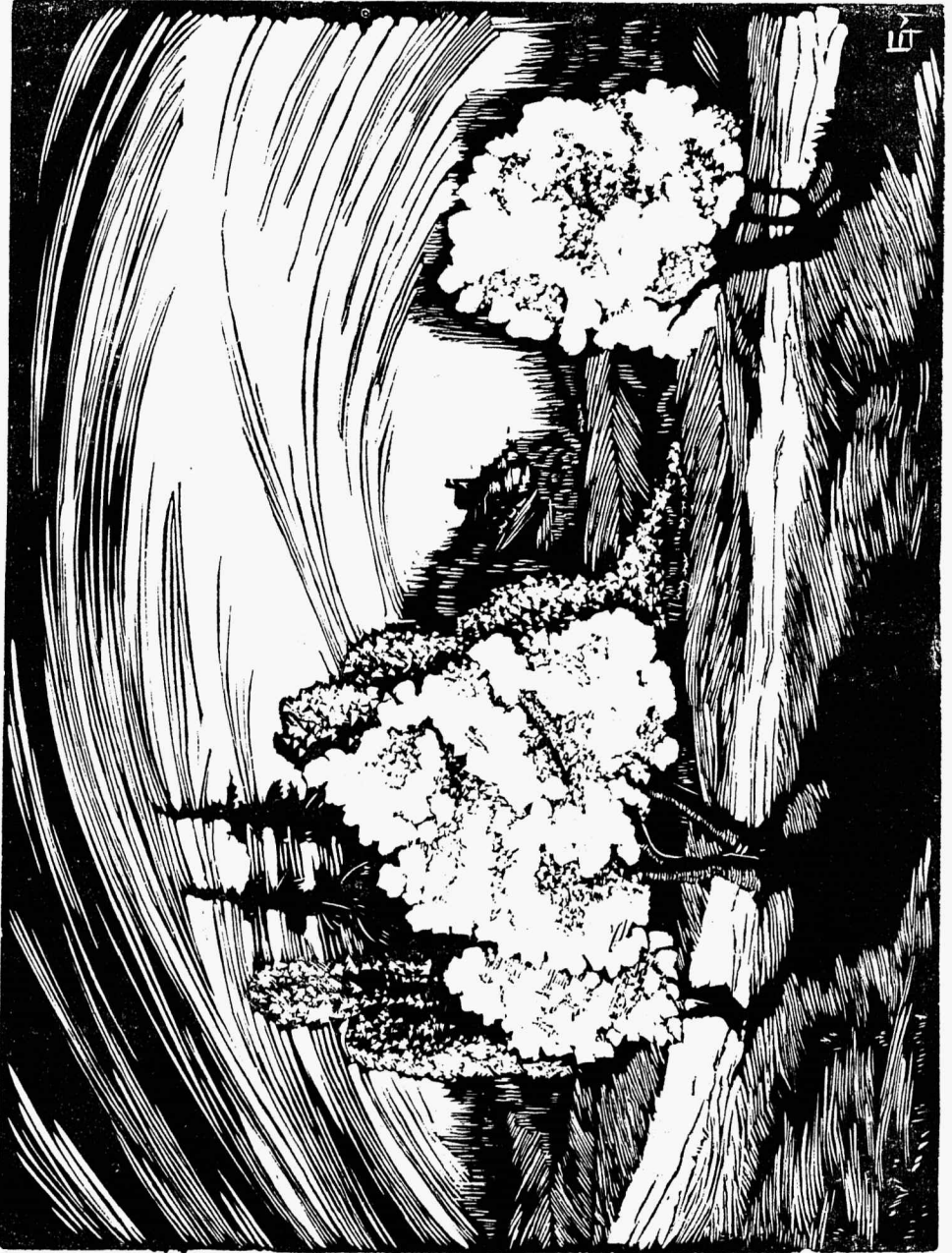
Tervitan kevadet, päikest säravat —
veres kuis tukse nüüd uus!

Ärkamisõnnest laulikud laulavad,
röömulaul kõigil kuis suus!

Tervitan, kevad, su andide külla, —
südamed sinule pääsnud nüüd valla!

Tervitan, kevad, sind!

L. H.

E. Mõrd.

Õitsev kevad.

Hanekarjane.

Hanekari käis juba kõrremaal. Eevi istus hernesarra all ja näsis kõvaks kuivanud herneid.

„Ei tea, miks teistre Leene ei laula enam?“ arutles tütarlaps endamisi. Ja lõkenegi oli unustanud oma rõõmsad viisid.

„Kui rüähakk nurmen, sis lõoke änamp ei laula,“ oli vanaema ütelnud. Ja tõesti, juba rukkilõikusest saadik vaikis ta. Ent miks, seda Eevi ei teadnud. „Sii om sügise,“ ütles jälle too kõiketeadev vanaema.

Ah või siis sügis sundis vaikima viisid.

Kust tuli sügis, kunas ta tuli või mis ta õieti oli, ega seda teadnud vist keegi. Rehepeksumasinad hakkasid hundama, rohelised puudesalud kattusid kulla ja punasega ja õhk muutus imelikult kargeks. Kes küll võis olla see salapärane võõras, kes oskas iga üksiku lehekese nii ilusasti üle maalida kollase, punase ja pruuniga? Kas ta oli seesama, kes sügisel pilvi taga kihutas sinisel taeval, ikka päikesele järele? Küsiks õige vanaemalt, mõtles Eevi, nõjatudes hernesarrale.

„Hani, hani, hani!“ Eevi jooksis kaerarõugult maiaid punanokki ajama. Haned jooksid kaagutades eemale, tõusid varbaile ja sirutasid valged tiivad laiali, nagu igatseksid lennata sügispäikese juurde.

Et peletada tekkiivat nukrust, suundus tüdrukuke haavikuservale. Seal oli tal kummaline majapidamine — hiiretalu.

Alguse oli see saanud nii. Naabri karjakoer, suur must Põndu, oli tul-

nud ühel pärastlõunal jäneseid jäljides läbi haaviku kesale. Ja et Eevil pruukosti-võileib veel alles oli, siis jagas ta selle Põnduga. Koer omalt poolt, leidnud sellise hea vastuvõtu, ei tahtnudki ta juurest enam lahkuda. Koos uitasid nad siis kesal ringi, kuni väikese hiireaugu leidsid. Seal Põndu need hiired kaapiski. Eevi pani kaks hiirepoega ja vana hiire oma põlle, et hiljem koju kassile viia. Ent väikesel hallidel olevustel olid nii ilusad särasilmad ja nii ilus pehme karv, et Eevil neist kahju hakkas.

„Küll oleks tore näha, kuidas nad söövad!“ mõtles tüdruk. „Kui õige tooksin karbi, paneksin nad sisse ja siis nisuteri ette, küllap nad siis peaksid minu nähes sööma,“ arutles Eevi edasi.

Oma mõttest vaimustatud, ei läbenud ta enam kauemini oodata, jättis haned kesale ja jooksis koju, kus ehitati uusi ahje. Seal näppas ta punase potikivi, otsis prahihunnikust klaasikillu ja tuli nendega tagasi kesale, hiired ikka kogu aeg rüpes.

Potikivi põhi kaeti mullaga, ühte nurka asetati pehmeist kuluheintest pesa ja klaasikillust sai katus. Siis võis hiirepere sisse kolida.

Kogu suve oli Eevi pühendanud nende eest hoolitsemiseks. Potikivist elamule tegi ta peenikestest sarapuutikkudest aia ümber. Õue keskele kaevatas lohukese ja sellesse asetas veega täidetud plekktaldriku. Selle „tiigi“äärde pistis Eevi alati puuoksi ja nii omandas see päris loomuliku ilme.

Eevi meelest olid hiired võrratult

V-c klass oma viimasel klassiõhtul.

ilusad. Ta ei saanud kuidagi aru, miks neid vihati. Isegi ema seadis neile lõkse üles ja kasvatas kasse.

Eevi hoolitses ka täna oma hallide lemmikute eest. Ta tõi esmalt neile nisurõugust pruune nisupäid, nurmeveerelt lopsakaid ristikheinalehti ja pikki orasheinu. Hiired surusid oma teravad hambad rohelisse lehesse ja hoidsid peenikeste küüntega heinakontsu ümbert kinni. Eevi jälgis särasilmi nende tegevust aknaklaasi all.

Korraga tumenes tüdrukukese nägu.

„Kui tuleb valgerüüline talv, kui hanekari pannakse lauta, kuhu jätan siis oma hiired?“

Mõtles, mõtles väike tüdrukuke, kuid ühtegi pääseteed ei leidnud. Et midagi teha, tõusis ta üles ja ajas joostes haned rõugust eemale.

„Kuju ma neid viia ei või, seal on kassid. Siia tuleb talv. Pean nad ikka vist kõrremaale lahti laskma!“

Ja varsti oli mõte teostatudki. — Väikeselt määrinud lapsekäelt jooksid hiired igaüks isekülge. Too kõige väiksem, Kiksi, pugus esimesse avarasse mutiauku. Teised ta kaotas peagi silmist. Läksid . . .

Tüdrukukese huuled kõverdusid nutuks, aga ta hoidis pisaraid vahvasti tagasi ja jooksis haavikuservale. Kahmas maast potikivi ja viskas selle vastu haaba kildudeks. Kuluheinad ja muld lendasid laiali. Sarapuutikkudest aia kiskus ta üles ja loopis pulgad eemale. Taldrik lendas lähemasse koltunud pajupõõsasse. Eevi seisatus. Polnud enam midagi lõhkuda.

Ja korraga hakkas tal kahju oma väikesest ilusast hiiretalust. Ümmargused pisarad voolasid üle ta päevitunud põskede — pettumuse ja oma võimetuse tundmise pisarad.

Ta ümber aga varises sügiskulda. Vallatult ja ülemealikult hüppasid

kollased lehed tuules ja neile ei näinud tuska sünnitavat nende kaduvus.

Kartulivõtjad sammusid reas üle kumera kingu talu poole. Pikkamisi

ja aeglaselt liikusid nad poriseid korve käes hoides hallil tagapõhjal ja teiselt poolt külaservalt kostis rehepeksumasina ühetooniline surin. Ussike.

Eerika Ingeborg Neemekuru,

sünd. Pärli.

17. V 1911 — 5. V 1936.

In memoriam.

Jälle on T.T.G. vilistlasperest lahkunud jäädavalt üks liige — meie armastatud kallis Eerika Ingeborg Neemekuru, sünd. Pärli.

T.T.G. lõpetas ta 1929. a. Käsikäes eduka õppetööga oli väga tegev Kunsti- ja Kirjanduseringis, samavõrd näitekunsti sektioonis. Õppides 29.—30. a. I sem. Tartu Naisseltsi Majapidamiskoolis, ei rahuldanud see töö ta kunstnikuhinge. Suure seesmise rõõmu ja tööpingega õpib ta siis kunstikool „Pallas'es“ 1930. a. I sem.—1931. a. II sem., töötades prof. N. Triigi ateljees. 27. V 1933. a-st oli Eerika abielus stud. theol. K. Neemekuru'ga.

Lahkunud Eerika! Su sügavat õnne pidi suurendama väike Piret. Sa emakohustusi kandsid, elu andsid väetike-

sele, kuid emaõnn jäi saamata. Liiga lühikesed olid õnnehetked, mil embuses said hoida oma lapsukest. Kõige vägevam Isa arvas paremaks kanda Sind, sa õnnelik ning õnnetu ema, oma koju, kus kui laps Ta sülle võid heita ja peita oma pea. Su sügavasti kurvastatud sõbrad palvetavad vaikselt ahastuses Sinu eest! Armastust, mida Sulle nii palju, nii palju tahtsime anda, jagame su väikese Piret'ile.

Kallis Eerika, me noorpõlve hea sõber, puhka vaikselt igavest und — kuni uue ülestõusmiseni!

T.T.G. X lennu V-a kl.

Neistsinaseist lahkuvaist.

V-a kl. juhataja
Elli Toomse.

V-a klass.

V-a-le on alati tähtis sissejuhatus. Kuidas siis sobib, et hakatakse järsku rääkima sissejuhatusest. Klass koosneb 20 õpilasest, neist enamus blondpäised tütarlapsed. Võib-olla on siin süüdi ka see asjaolu, et klassijuhatajanna on blond. Muidu see „jumalaveski“ on koolis kõrgel kohal, praegu teisel ja hoiab ka sellest positsioonist kõvasti kinni. Aga „kuld-sel ajajärgul“ oli ta koguni esimene. Kuid ega see õppimine ja kõrge koht ei käse sugugi tagasi tõmbuda neist pidudest ja peokestest, huvi- ja teeõhtutest. Üldse on nii, et „kus pidu iial peetakse, sääl näha võite meid“. Pääle selle on V-a-l „patent“ (nagu mõni auväärne pedagoog on tähendanud) naermise, kisamise, laulmise ja kõige muu pääle, mis puutub lärmamisse (sõna tõsisemas mõttes) ja mürtsu tegemisse. Siinjuures tuleb veel sedastada olma (~„nentida tööka“), et klassis on kolepalju juhtivaid isikuid nii kooli

õpilasperes kui ka väljaspool seda. 95% neist on seotud ametitega, mõnel on neid koguni terve rida.

Nimestikus esimene on Loore ehk Ursa, nagu teda klassis tuntakse. Heleblond, temperamentne, alalõpmata naerev ja vadistav tütarlaps. Esinduse juhataja, Spordiringi juhataja, kodutütarde rühma-juhi abi jne. Ta ei teotse mitte ainuüksi agaralt kooliüritusis, vaid on ka väga lõbusaks partneriks tantsupõrandal. On mõnele „kõrgemale võimule“ kirstunaelaks. Maailmavaatelt on ta äärmiselt optimist, kuigi pisarad on alati nagu „näpu otsast“ võtta, eriti siis, kui vihastub. Mis puutub teise, s. t. kangema soo hindamisse, siis siinamaani on jumaldanud koolipoisse. Muidu truu ja abivalmis kaaslane igapähele. (Ahas.)

Merike. Üha blondimaks muutuv tütarlaps. Iseloomult kinnine ja ei tunne teda vist keegi pääle tema südamesõbratari Ilse. Klassis vaikne. Kui just nõutakse, siis vastab. Mõnikord sooritab koos sõbratriga „elukardetavaid“ sõite. (Ahurand.)

Frammy. Brünett tütarlaps, kes omab kuuldavasti lõunamaist temperamenti, millest aga pole seni osa saanud tema klassikaaslased. On koolis üsna vaikne ja tõsine. Kui tarvis, siis naerab, ja ka ainult niipalju, kui see on sobiv hää kasvatuses saanud inimesele. Tema iseloom ei sobikski nagu koolimüüride vahele, vaid kuhugi mujale. (Annuk.)

Erika. Vaevalt teda keegi selle nime all tunneb, aga kui hüüda: „Kilu!“, siis saad kohe jutule. Klassi alatine laekur, milline amet saab osaks aga ainult aasta neljandal veerandil. Aga „Kilu“ ei nurise, kuigi teeb vahel kurja häält. Õppimise kõrval harrastab pidudel käimist kindla partneriga. Muidu läbi ja läbi tore tüdruk. (Englas.)

Lille. Blond tütarlaps, kelle suurisse silmisse nii mõnigi mundrikandja (eriti eelistatud!) on „uppunud“. Kuuldavasti

palju käinud ja arvatavasti ka palju näinud. Klassis vaikne ja unistav, aga teatavatel tingimustel, teatavas olukorras, teataval ajal muutub hoopis teissuguseks, nii et ei tunnegi enam seda vaikset Lillet. (Hurt.)

L i. Tütarlaps ilusate blond lokkidega, mis paistavad silma kõikjal. Hääl ja õrnahingeline seltsiline ning lõbus tüdruk nii koolis kui ka seltskonnas. Unistab kindlasti vaid mustadest prilliraamidest ja kõigest, mis sellega ühenduses. Lähemas tulevikus kavatseb siirduda Ungarisse. (Lepik.)

I r t s u. Tüdruk stoilise rahuga. Unistab suurest maailmast ja on huvitatud ainult meenurkadest ja -artiklitest. Tubli suusa- ja söudesportlane. Üldiselt aga hääsüdameline ja loogiliselt mõtleb. (Mal-leus.)

E r i k a ehk väike „Pärdik“, kui teda võrrelda mõne suure „Pärdikuga“. Koolis nn. passiivne liige, aga muidu täis vallatust ja riukaid. Omab palju kalduvusi perenaise ametile ja tulevikus arvatavasti kasustab oma teadmisi sellel alal pastoraadis. (Martin.)

E s t y. Kahtlemata kõige parem tüdruk meie klassis. Täisvereline altruist, ja kuigi on mõnikord mõne kaaslasega ühesuguses „pigis“, siis Esty kindlasti mursetseb, et mis sinust vaesekesest saab, olgugi et enesel läheb võib-olla palju halvemini. Korralik, hoolas ja kohusetruu õpilane. (Neggo.)

G e d y. Äärmiselt mugavusearmastaja ja ohverdab selleks vist(!) kaunis palju. Kindlasti väga hääl perenaine tulevikus. Rühmab ka jõudu mööda kaasa, kui just on midagi väga põnevat ja ärevat. (Reiman.)

L i v i a või **L e o n a.** Heleblond tütarlaps, kes vihkab koolipoisse (mitte mehi!) südame põhjast ja unistab vaid hobustest. Kooli Kirjanduseringi juhataja ja T. T. G. toimetuse liige. Hoolas tüdruk, eriti oma õpinguis. Sellepärast ka hinnanguis domineerivad viied. Muidu hääl tütarlaps, ainult väga peenekoeline ja sellepärast haavub mõnikord liiga kiiresti. Silmapais-
tev on Leona vaidlemises pedagoogidega ja külalislahkuses, mis on otse piiritu „tumedate kaasvõitlejate“ vastu. (Reino-mägi.)

H e l j o, teise ja väga sobiva nimega „Wirbelwind“. Tunda võib teda ta „säb-rus“ pääst ja alati tindistest näppudest. Suur optimist, lööb kaasa ja naerab, kui teised midagi teevad. Omal agatusel aga midagi ette ei võta. (Rootsman.)

E r n a. Klassis kõige väiksem, aga omab meie seas ainukesena hääleõigust. Klassikaaslasile kaunis võõras, kuna tuli klassi nimestikku alles pärast jõule. Et ta on nii vaikne ja enda ette elav, siis ei tea temast midagi rohkem ütelda. (Seping.)

H e l g a. Õpilane, kelle tunnistusele võiks kirjutada vaid üks suur viis, sest pole ainet, mille hinne oleks Helgal alla seda. Õpilasüritusis kaasatöötav ja ei põika kõrvale vahel pidudestki. Meie klassi „elav leksikon“, kes ei keela oma tarkust „vaimust vaestelegi“. Tüdruk, kelle muudavad erarõivad hoopis kenamaks ja kodusemaks kui koolikleit. (Soobik.)

L e a. Jälle üks suuremaid tegelasi koolis. Enesekasvatuseringi juhataja, ringide juht ja palju muud. Ideaalne õpilane, kuna oskab suurepäraselt aega jaotada, et olla klassis üks esimesi ja tantsusaalis truu kaaslane ühele neistsinatseist... Muidu hääl ja armas ning otsitud tütarlaps kaas-kannatajate keskel. (Soome.)

H i l j a. Tüdruk, kes armastab muusikat ja laulu. Unistab „temast“, kes vaid ilusa häälega. Vahest näib, et Hilja on palju kogenenum teistest, mis väljendub ta saladuslikus naeratuses. Kuid loomulikult on ta tütarlaps samade taotlustega nagu teisedki. (Soots.)

K a j a. Kooli ja klassi A ja O. Algab kõiki jutte ja jutukesi ilmatu pika sisse-juhatusesega, milles domineerivad sõnad: üldiselt, ülepea, kui võtta nii, selles suhtes jt. Kui Kaja tahab, siis õpib kaunis kõvasti, kuid piisab sellestki, kui enne tundi „midagi“ kuuleb. „Üldiselt“ (á la tema ise) on Kaja tütarlaps täis släagereid ja ebausku. Pidudel arvestab kindlasti tiitleid ja aunimesid, vastasel korral lah-kub jalamaid, kas või kõige „põnevamal“ kohal. (Tammemägi.)

R e e t. Võttis uue nimega ka uued harjumused omaks. On nüüd nagu teine inimene, nii et: „vana kesta a'asin ma-ha...“. Koolielus tarvilisel korral hõiskab kaasa, muidu aga vaikne ja enesesse tõm-bunud. Tema kohta käib ka üldtuntud

Va kl. abiturientid ühes klassijuhatajaga.

I rida: E. Seping, L. Reinomägi, K. Tammemägi, kl.-juh. E. Toomse, E. Martin, L. Ahas, H. Rootsmann; II rida: I. Malleus, H. Soots, B. Võsoberg, G. Reiman, F. Annuk; III rida: L. Hurt, E. Neggo, H. Soobik, L. Soome, L. Lepik, R. Taniloo; puuduvad: E. Englas, M. Ahurand, I. Tomberg.

vanasõna: vaga vesi, sügav põhi. (Tani-
loo.)

Ilse. Tütarlaps, kes väljendab end hiigla targalt ja on valmis „auku pähe rääkima“ ka siis, kui see on suurim absurdum. Tema juures on maksev täiel määral ümberpööratavuse printsiip. Lahu-
tamatu sõber Merikega, mis on kujune-
nud niikaugemale, et haiguski on reguleeri-
tud nende sõpruse järgi, rääkimata muist
toiminguist. (Tomberg-Teder.)

Bity. Bity koduseks keeleks on vist
kindlasti ladina keel, sest ta tunneb otse-
kohe kõik ut'id ja cum'id. Bity ei õpi
palju, vaid ainult „vaatab“ õpitavaid
aineid, kuid siiski on tal need selged, ku-
na vaatamine kestab varahommikust
hilja õhtuni. Väljastpool kooli määrab Bi-
ty pikkuse partner, seepärast peab kind-
lasti „au andma“ ta suurepärasele koha-
nemisvõimele. (Võsoberg.)

V-b kl. juhataja
Theodor Künnapas.

V-b klass.

Inglismaa eeskujul on ka T. T. G. parla-
mentaarse vabariigi valitsus ja juhtimine
olnud seni tema kolme erakonna A, B
ning C käes vaheldumisi. Ja just seda
oma rahva riikliku mõtlemise kõrget ta-
set tähistavat traditsiooni austades on
tänavune V-b poliitilise esikoha loovuta-

nud oma paralleelklassile. Kuid seda innu-
kamalt on ta andunud ühiskondliku kul-
tuuri tööle, kasustades siin eriti uusimat
pedagoogika saavutist homoöpaatilist
meetodit. XX sajandi terve vaimu eest-
võitlejana on V-b viljelnud esijoones
kehakultuuri ja „tehnikat“. Esimeses on
nimelt V-b viinud T. T. G. praegusele
hiilgavale kohale võrkpallis ja toonud
endale nii meistri- kui ka muid auhindu
talispordis.

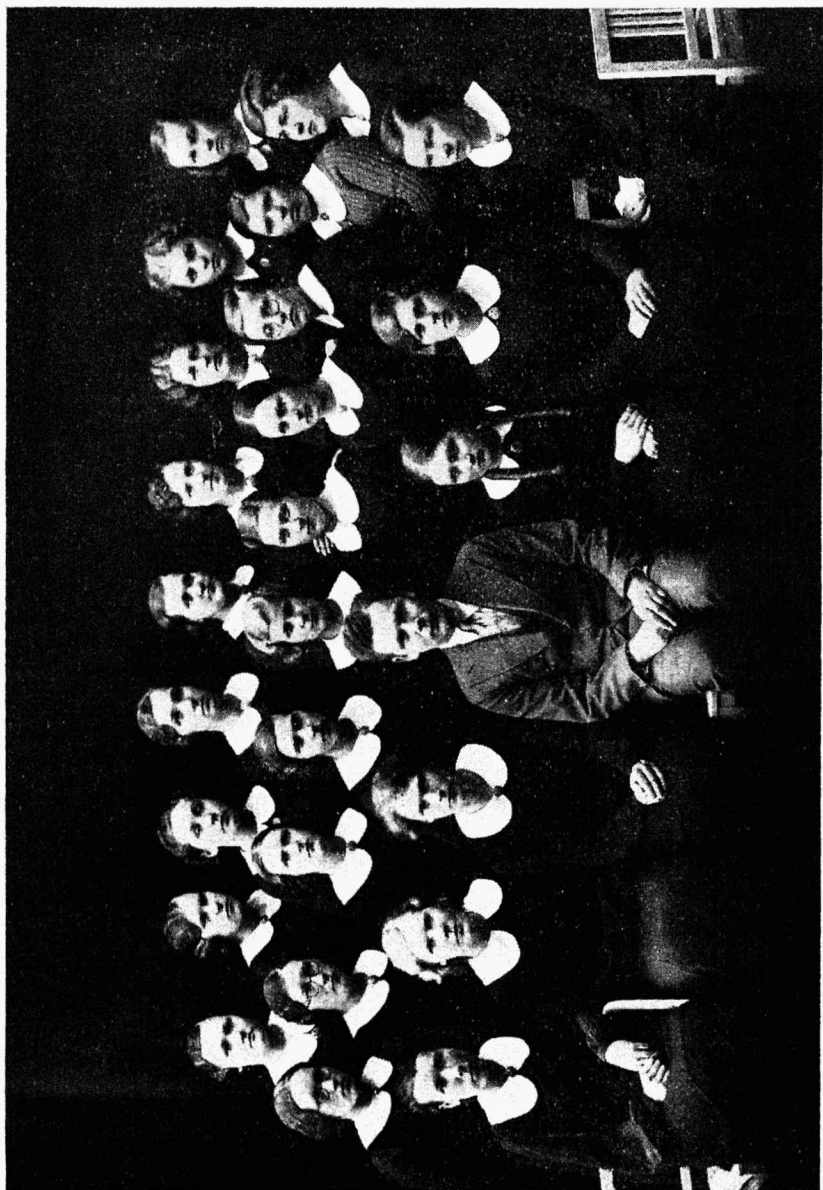
Edasi, aru saanud tervishoiu üldrahva-
likult kauguleulatavast tähtsusest, laseb
V-b igasuguste kurbade üllatuste välti-
miseks oma liikmeid sageli ja teistele
klassidele eeskuju andmiseks ikka tun-
dide ajal arstida, eriti hoolitsedes statis-
tika järgi eestlaste nõrgimate organite
— silmade ja hammaste — eest.

Ent kõige enam harrastab ta psühho-
hügieeniliselt esmavajalikku tantsu, lõbu-
sat tuju ja huumorimeelt; õpinguis kasi-
nust ja parajust, välise hädaohu hetkil
haruldast üksmeelt, rahuajal aga rühmik-
meelt. Ja nüüd tutvustame lugejale selle
ehtsalt tänapäevase klassi ehtsalt täna-
päevaseid õpilasi üksikult.

Seida. Esimene viiendik klassi „polii-
tilisest rühmitusest“, kaasõpilaste poolt
nimetatud „klikest“. Elurõõmus, võluvate
silmadega tütarlaps, kes jalutab šlaage-
reid ümiseses tunnistundi ja kolmvee-
rand aastat vilistab kooliraskusile. Seida
lemmikajaviiteks on vihulehel ilutsev
„oraakel“, millest armastab tunnis teis-
tele hõigata: „Mõtle kellelegi!“ Praegu
ja tulevikuski igale poole hilineva püü-
dev, ainult pärast kooli kavatseb seda
teha juba akadeemilise veerandiga. (Aid.)

Maimo. Brünnett, pruunide silmadega
ja üldse Boticelli madonna välimusega
tütarlaps. Teda kõndimas nähes on tunne,
nagu kuuleks juba paraadmarssi. Klassis,
kui õpetaja juhtub Maimole otsa vaata-
ma, haarab ta kramplikult lauaservast
kinni ja karjatab: „Nüüd ta küsib!“ ja
kaitseks lööb mitu risti ette. Unistab „Le-
sekränzchenist“ kohvitasside juures.
(Bock.)

Endla. Õhetavapõseline, häbelik-nae-
ruline, eelistab võimalikult lühikesi
juukseid. Klassis tagasihoidlik ja vahetab
väiksemategi sündmuste puhul näovärvi.
Õpinguis hoolas ja püüdev ja muidu süm-

V-b kl. abiturientiendid ühes klassijuhatajaga.

I rida: A. Sokk, V. Leetsi, L. Mals, kl.-juh. T. Kunnapas, L. Kustlov, I. Wichmann, E. Fuchs; II rida: E. Poolakene, A. Oksa, L. Priks, L. Lanter, H. Teppo, N. Pehka, M. Bock, M. Truumees, E. Rebane, Z. Küze; III rida: L. Rábovóitra, L. Zirk, M. Niggol, L. Pakler, H. Luik, M. Mankevits, L. Hainla, E. Kipasto, F. Aid.

paatne heasoovlik õpilane. Hüüdimeks sai kord „Zarte Jungfrau“, mis näib talle ülihästi sobivat. (Fuchs.)

L e i d a. Järgmine viiendik „klikest“ on Leida. Ta lokid on nii mõnelegi noormeeskärbsele olnud ämblikuvõrguks. Vaikne ja unistav. Istub isegi tundide „kõrgepinge“ ajal, pilk suunatud kaugusse, ja mõtleb — mitte millelegi. Oma vastuseid saadab õige ägeda portfelli luku klõpsutamisega, mille eesmärk näib olevat rütmi loomine oma sõnade ridadele. Osates hinnata raamatuaasta tähtsust, on eneselegi ostnud armsaima ilukirjandusliku teose „Nivea abil edule“. Õppeaasta algul innukas peolkäija — sellena kohaneb imekiiresti partneri pikkusega. (Hainla.)

Elvi. Temperamentne, huumoriküllane tütarlaps on Elvi. Teeb pedagoogide poolt võimatuks peetud asju võimalikuks sellega, et on klassi paremaid õppijaid ja sealjuures ka väga hea tantsija. Nii et tavaliselt, kui tunnid läbi, keerutab saalis finaalvalssi. Klassis silmapaistvate suflööriannetega, spets klassitööde edasilükkamises ja osav diplomaat õpilaste ja õpetajatevaheliste keerdküsimuste lahendamises. Praegu kuulub „klikesse“, tulevikus aga akadeemilisse korpi. (Kipasto.)

K u t i. Keerdpatsiline, teadusesalvedes soriv tütarlaps, kuid ei väldi ka lõbustusi, eriti maal. Tuline patrioot, kes on „püha viha täis nende vastu, kes menud meie isade ja isaisade verd ja tahavad seda teha ka meiega, meie laste ja lastelastega“ (tsitaat ühest ta referaadist). Muidu heasüdameline, abivalmis ja kohusetruu õpilane. (Kustlov.)

Z o j a. Klassis väsimatuim vaidleja, peale selle laulab, mängib ja teeb muudki imet. Juba 2³/₄ a. (ta ilmus meie keskele alles III klassis) on Zoja enamasti asjatult veennud õpetajaid oma mitteteadmises. Üldiselt armastab Zoja olla otsene kas või okasteni ja kiiresti ägestuda. Muidu aga on ta optimistlik ja naerutujuuline. Tulevikukavatsusis ütleb ta niipalju, et pidavat esialgu Alma Materist eemale jääma, kuna selles polevat veel nii mitmekülgset fakulteeti, kuhu oleks huvi siirduda. (Küze.)

L i n n u. Päritolult kaukaaslane, iseloomult ukrainlane, välimusest väike-venelane, armastab sakslasi. Silmapaistvate

anatoomiliste huvidega, mida järeldatakse sellest, et otsib nõõpnõelaga kaasõpilaste närve. Omab klassis südamesõbratari, pinginaabrit Lainet, kellega koos veedab elu kurbi ja rõõmsaid hetki. Talvel liiga sageli pidudel käija, mille tagajärjel peab nüüd peokeelu all kannatama. (Lanter.)

P i l l a. „Kuld blond“, sinisilmaline sportitüdruk, kelle lemmikaladeks on suusatamine ja uisutamine. Kroonitud T. T. G. kiirusutamise meistriks. Oppimine huvitab niipalju, kuipalju saab seda rakendada lõputunnistuse valmimisse, ja seepärast näeb Pillat ehk Vilmat koolis nii harva kui kuuvarjutust. Unistab laide õlgadega džentilmenist, keda kavatseb minna Inglismaale otsima. (Leetsi.)

H e l g a. Sisendab alati suurimate ärrituste ja raskemategi tundide ajal äärmise rahu ja hea lootuse, kuid endast väiksemate õpetajate ees lööb värisema, sõnad komistuvad üksteise otsa ja lõppeks, kohale tormanud, suudab ainult ütelda: „Oh sa heldeke!“ Oppimises eelistab „kuldset keskteed“ ja on käitumiselt üli viisakas ja heatooniline, nähes kõike õnnelikus valguses. (Luik.)

V ä i k e - H e l g a. Tema puhul on iludus ja matemaatika pöördvõrdelised. Lakkamatult sädistades sujub läbi tundide, milles saadud numbrite kohta peab hoolsasti arveraamatut. Väike-Helga on innukaim käsitöötegitaja ja seepärast suure armastusega koheldud proua Käsitöö poolt. Nalja-paar Helgaga, moodustades Helgad² ehk ²/₅ „klikest“. Pärast kooli lõpetamist on tal juba „midagi“ silmapiiril. (Mankevitš.)

L i l l i. Põline klassivanem, elukutseline sportlane, iseloomult väga poisilik. Talvel viibib meelsasti Tähtvere mäel, sooritades „kõrgushüppeid“ ja muidki nõkse. Klassis nobe vahelehuüideid tege-ma teiste ja õpetajate jutule. Harrastab ka „kaugekõnet“, küsitledes iga viie minuti tagant kaasõpilaste meeoleolu. Omavahel „mürgelhaft“. (Mals.)

M a t i. Tütarlaps, kellel küllalt aega jalutamiseks, tantsimiseks ja ka õppimiseks. On üliväga imestunud ja üllatunud, kui õpetajail mõnikord on tema teadmiste kohta „omad arvamisid“. Ebaõnnestunud klassitöö puhul laulab oma lemmiklaulu

„Dir geht's schlecht, my Mati“, kuid seal-
samas arvab juba: „Immer sellist du la-
chen,“ ja kõik on jälle korras. (Niggol.)

A l m a. Punapõseline, vaikne. Klassis avaldab oma teadmisi toonil piano pia-
nissimo, millele tavaliselt pedagoogid
vastavad forte fortissimoga. Lõpetanud
kooli, kavatseb välja anda uut inglise
keele hääldamisõpetust, kus hääliku „th“
asemel figureeriks häälik „ts“ (näit. tsinking
pro thinking). (Oksa.)

Liidi. Gümnaasiumi longissima, klas-
sis ainuke paruniseisusega isik (esimene
eesti aadlik), keda tihti kutsutakse vasta-
ma nii: „Restu parun, kui teil selle vastu
midagi pole, siis palun tulge vastama.“
Kuna ta pikkus pole siiski küllalt küün-
div stratosfääri uurimiseks, seepärast
suur huvi lennuasjanduse vastu. Muidu
raskesti häiritav, välja arvatud aktuaalse
tõe ja õiguse probleemi puhul. Kooli lõ-
petanud, soovib muretseda perpetum-mo-
bile, millega otsib endale sobivat ala.
(Pakler.)

Elle n. Klassile nähtamatu ja kuuldamatu.
Oma teed ta käib, oma asju õiendab,
kaaslased talt palju ei tea. Öhtupooliti aga
elustuvat ja oskavat vägagi lõbus olla.
Õpinguis hoolas ja seetõttu tulemusilt üle
keskmise. (Poolakene.)

N i n n i. Ei oska maailma elu võrkpalli-
ta kujutellagi. Peab suurt lugu tantsust
ja püüab teistelegi selgitada, millise ter-
visliku kasuga on tants. Kui on pidu tu-
lemas, siis liiguvad ta jalad alatasa laua
all; kui aga pallimäng, siis viibivad Nint-
su mõtted võimlas ja tund peetagu neile,
kes ei tea, mis on pall ja võistlus. Õppe-
aineist eelistab matemaatikat ja ladina
keelest teab liigagi palju. „Sic transit
gloria mundi“ tõlgib ta paatosega: „Sikk
tantsib koolihärra mundris.“ Lõbus, lõ-
bus kaassõts ja muretu huumoriga seltsi-
line. (Pehka.)

L a i n e. Tõsine, omavahel vähesõnali-
ne klassikaaslane, kuid tunnis „sõnasõta“
sattudes vägagi osav ründaja. Oma
temperamenti väljendab ainult klaveri-
mängus, milles on spetsialist. Muidu fan-
taasiarikas, kujutades eelmist päeva oma
kaaslasile üpris eksootiliselt. Jutustust
saadab alati kinnitavate peanoogutustega.
Kuuldavasti tulevane kirurg. (Priks.)

L i n d a. Meie klassi nooremaid tüdru-
kuid. Enne T. T. G-sse tulekut õppinud
Paldiskis reaalarhus, mille tagajärjel püü-
ab nüüd meil igal võimalikul ja võimatul
juhul rakendada keerulisi matemaatika
valemeid, millest tal ei näi kunagi puudus
tulevat. Reguleerib oma pinginaabri Zoja
sõnakust väikeste müksude või lihtsalt
käest kinni haaramisega. Vastamistesse
suhtub muigava üleolekuga. (Räbovõitra.)

E l i s e. Heasüdameliselt muigav ja sõb-
ralik tüdruk. Ärritub kiiresti, kui teda
liiga tihti küsitakse, ja veerandite lõpul
armastab pedagoogidega ägedasti prot-
sessida. Oma kodulinna (Elvas) aktiivne
seltskonnategelane ja talvel suusavõist-
luste suurim küllastaja. Suvel nähakse
Eliset iga päev spordiplatsil ja õhtuti uju-
las. (Rebane.)

A n n i. Sale, hoogus võrkpallimängija
ja võistlusil kooli naiskonnas haruldaselt
rahu säilitav suruja. Eriti vastates on hea
kuulmisega ja ta pilk rändab tihti lauale
ja ka selle alla. Vabal ajal armastab
käia atmosfäärides, kus lendavad Libli-
kad. Tulevikus kindlasti vist siirdub
üliskooli. (Sokk.)

H e l m i. Tore tüdruk on Helmi. Alati
tõsist nägu teha püüdev, eriti siis, kui
teeb nalja või kui tema enda üle naljata-
takse. Vastand oma sõbratarile Ninni-
le ses suhtes, et tants eriti ei huvita, kuid
võrkpalli suhtes ühtuvad nende arvamused
suurepäraselt. Ja võimlas hiilgavalt
õnnestunud pallilöögi puhul on tal ikka
niisugune ilme, nagu mõtleks: „Kogemata
läks nii — ega ma seda halva pärast taht-
nud.“ (Teppo.)

M e e r i. Tulevikus vist agar jurist.
Tundides vaiksevõitu, kuid õpitavat ker-
gesti omandav. Vahel kiiresti haavuv,
kuid mis pahameeles öeldud, unub peagi.
Mis puutub tantsuharrastusse, siis arvab
Meeri, et selleks on aega veel küllalt ees.
(Truumees.)

L e i d a. Vaikne superlatiivis, muidu
sõbralik ja hirmus abivalmis. Eraelus
enesesse tõmbunud ja üldse tütarlaps, kes
mõtleb ja siis ütleb. (Vassil.)

I r t s u. Muidu heasüdameline ja rahu-
lik tüdruk, kuid ägestudes annab end tun-
da tervele klassile. Kodus hea perenaine.
Eelistab moodsale näjutavale dieedile
igat sorti maiustusi; ent oma ideaaliks

perenaiseametit siiski ei sea. Öpinguis rühhib ikka per aspera ad astra. Harrastab suurel määral kinoskäämist ja on täiuslikema filmitähtede kollektsooni omanik üldse. (Wichmann.)

Le o. Ellu skeptiliselt suhtuv, mis annab ta südamlikkusele sageli kibeda varjundi. Omab silmapaistvat kirjanduslikku annet ja öpinguis üpris tugev. Tunnis löbustab kaasöpilasi ja häirib öpetajaid oma linnusidistuse matkimisega. (Zirk.)

V-c kl. juhataja
Natalie Kalamees.

V-c klass.

Esineb seekord ilma sissejuhatuseta, sest Noor Its ehk lihtsalt Its on neid sissejuhatusi juba küllalt vehkinud eelmisis „T. T. G.“ numbreis, alates ikka: „Et vot kui käisime...“ jne. Jätab ka Itsid ja Etsid tagaplaanile ja annab vaid morni tösidusega ülevaate oma klassist „proosa-luuletisena“, mitte küll „ahjus küpsetatud rostbiifidest“ ega ka mitte á la J.-K. Huysmans, vaid tükitöona — põhimöttl „lätt, kuidas lätt“.

Elli Jakobson — tütarlaps pikk ja blond, saledat joont tagaajav. Tüdruk, kes ikka läbi lööb, olgugi et sellele suurt rõhku ei pane. Ühesönaga — tal veab. Iseloomult otsene, kaaslastega sobiv.

Peab kinni põhimötttest: „Kui tahad olla önnelikult abielus, siis ära armu vaesesse poisisse.“ Loodame, et peab sellest ka edaspidi kinni.

Salme Juksaar, hüüdnimega Juku, on ötsesemaid tüdrukuid klassis. Olgu omasugune või kõrgema hariduse kandja, igauhele kähvab ta tött näkku. Väljaspool kooli ülistab mundrikandjaid.

Salme Juudas, hüüdnimega Kati. Ümmarate vormidega heasüdameline tütarlaps. Lahutamatu kaaslane Pärjal. On uhke oma kodunurgale Puhjale ja laseb seda ka teistel imetella. Öpib, kuid leiab, et hästi minek on siiski vaid vedamise asi. Tulevikus praktiline perenaine maal talus, mille poole juba praegu rühhib.

Salme Jöks. Pödes kaua aega tossulokkide haigust. Haigusest sai üle, aga tagajärjed jäid pähe. Klassis tuntud ka-valama, vaiksema ja öpinguisse täie tösidusega suhtuva öpilasena.

Violeta Kask, hüüdnimega Viuu. On kui rändav mustlane, käib kord siin, kord seal, kuid finišsi jõuab teistega ühel a'al. Köveraist rännakuist hoolimata siiski säilitanud oma isikupära vahest rohkem kui teised.

Öie Kepp. Sulatab oma jumaliku naeratusega kõvimadki südamed.

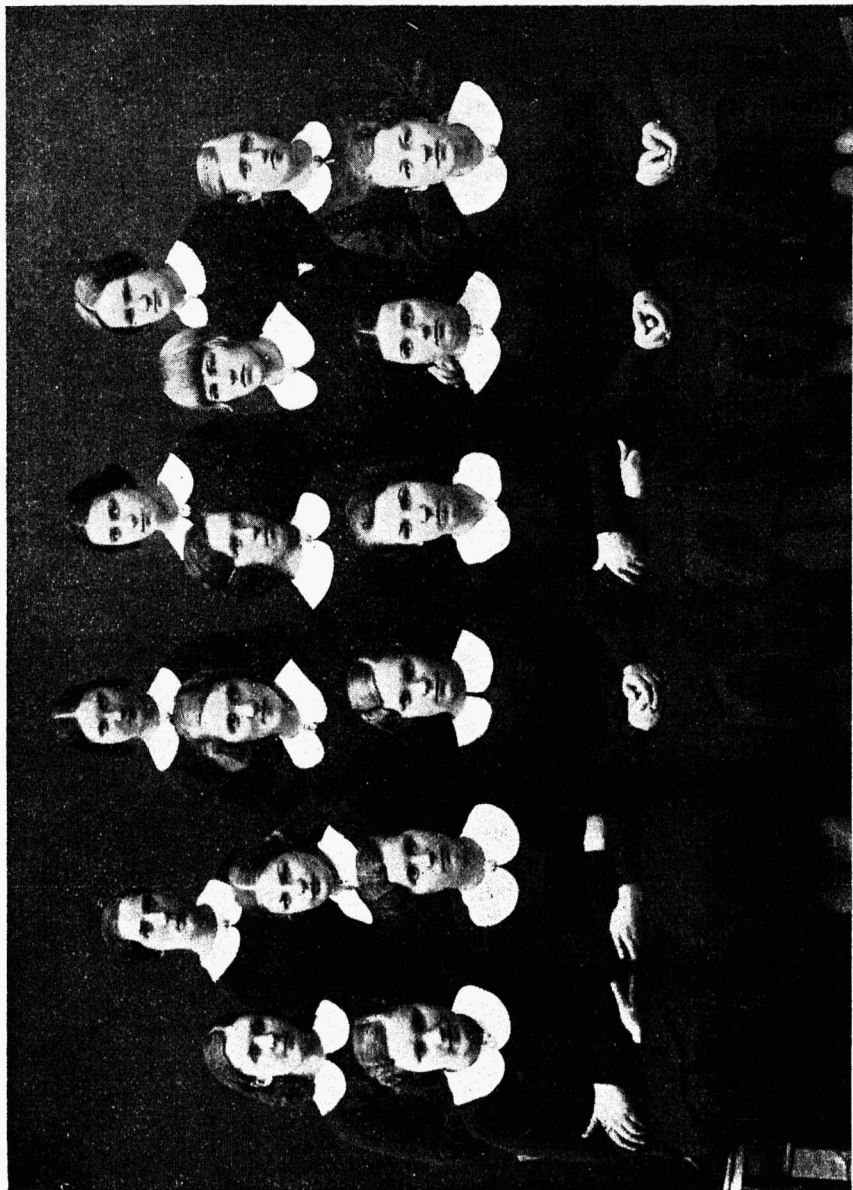
Helmi Kiipsaar — Kiipsaarede sarjast viimane. Arvab, et teab kõik, ja arvab, et klassiöed on klaassepa tütreid, kuid eksib.

Leida Laan — ainuke tüdruk, kes võtab jõuluvana juttu tösiselt ja pühitseb voidupüha tösisel voidupühana. Klassis teeb öbstruktsooni ja ei tule laupäeviti kooli. Eriti selged on tal rahasüsteemid.

Herta Laurman — hüüdnimega Kärt. Tunne me sinus ainult seda, et oled meile kõigile üpris armas.

Helga Limberg, hüüdnimega Ets. Mure näib olevat unustanud meie pisi-kese Etsi. Tunne me teda alati vallatuna ja naerust sädelevana.

Pärja Loderaud. Tütarlaps kui nirk, terane ja käbe. Naerab heledalt ja laulab veel heledamalt. „Naer on terviseks,“ ütleb temake. Kuid ka tösi me olek ei tee haigeks, nii et selleski pole vöhib. On uhke oma mustadele juustele ja armastab sageli soengut muuta, et ei muutuks vaatajaille öksluiseks.

V-c klassi abiturientid.

I rida: L. Noorits, S. Jõks, H. Limberg, S. Lõhmus, H. Laurman, L. Laan; II rida: Ö. Kepp, E. Panksep, E. Jakobson, H. Kipsaar, V. Kask, H. Sikk; III rida: S. Juksaar, P. Loderaud, E. Ritslaid, S. Juudas; puuduvad: E. Rebane, L. Tamm, A. Tuha, S. Willmann.

Sylvia Lõhmus — õpib kui vaja ja tõstab alati häält enesekaitseks. Omab enam daami kui tütarlapse maneere.

Lydia Noorits, hüüdnimega **Ly** alias **Its**. Meie lõbus ahvipärdik. Naerab, tantsib, laulab, ja kuis veel oskab takti lüüa. Üldse suur optimist. Saab kõikidega hästi läbi, välja arvatud „onu-poeg“ **Ants**, kellega praegu pisut vinnab. Miski ei suuda teda rööpast välja lüüa. Saab raskemastki küsimusest üle hüüdega: „Kommt gar nicht im Frage!“

Endla Panksep — tütarlaps sex-apealiga ja äärmiselt taltsutamatu temperamendiga. Oma „mina“ igal pool läbi viia tahtev. Ei sega end teiste asjadesse ega kiida ka kedagi. Omab head vaimu-annet ja oskab seda ka õppetöösse rakendada. „Tulevase“ suhtes nõuded: pikk ja „köva“ sõnaga.

Edith Rebane. Laseb usuõpetuse tunnis paista, nagu oleks piibli kolm korda läbi lugenud, mis on võtnud aga teiste raamatute lugemiseks aja. Täiesti naiselik tütarlaps, punastub sageli, mine tea kas meeleheast või meelepahast.

Eha Ritslaid — tütarlaps sale ja brünett, eluideaaliks samuti sale poisu. Klassis kõrgeim võimukandja. Omab häid vaimuandeid ja head südant. Teistele näib vahest vaiksenä, kuid Pärja ja Kati seltsis suur naljahammas.

Hulda Sikk. Kuna sarved puuduvad, poksib sõnadega. Kevade tulekuga käib suvituskohas Elvas eluaset otsimas — kes teab, ehk tuleb tarvis.

Leida Tamm, hüüdnimega **Doktor**, **Ami** ihuarst. Alati äärmustes, suuremalt jaolt naerus, vahelduseks sekka ka pisarais. Tema lööklauseid on: „Elada selleks, et süüa!“ ja „Kes süüb ja juub, om terve luum!“ Ta on maasse kiindunud ja suur hariduse vastane sõnades.

Armilde Tuha, hüüdnimega **Ami**. Tütarlaps 100% intelligentsiga. Olgugi et maalt „karjamõisast“, siiski rohkem tütarlaps linnast kui maalt. On huvitatud telefonikõnedest ja kaitsevääst. Paneb kas või terve elu kaalule, et teisi aidata.

Seima Villmann. Loosunglauseks: „Oi Jumal teab, mis mul on!“ ja lipukirjaks: viisakus.

Mälestame tõsisel leinas varalahkunud armast T. T. G.
vilistlast

Eerika Ingeborg Neemekuru,
sünd. Pärli.

T. T. G. ja T. T. K. õpetajas- ja
õpilaspere ja T. T. G. Vilistlaskogu.

LAINÉ

L. Hermann.

Teelahkmei.

Kooli elu.

Õpilaspere hommikuist.

4. mail III-b kk. klassi õpilane A. Viira esitas klaverisoolo ja sama klassi õpilastelt kanti ette duetti „Laevnik“.

11. mail kanti ette II kk. kl. õpilastelt A. Räisa'lt deklamatsioon ja I. Freiberg'ilt klaverisoolo.

Nähtavasti jääb see viimaseks Õpilaspere hommikuks, mispuhul võiks mainida, et klasside ettekanded on osutunud võrdlemisi mitmekesisteks; on näidatud oma võimeid paljudelt aladelt. Nii sugused omavahelised ettekanded harjutavad esinema suurema hulga ees, pealegi pole siin karta liiga karmi arvustust, sest arvestatakse ju ettekandja iga ja võimeid. Tihti peale avastatakse Õpilaspere hommikuil isegi mõni uus „talent“, kes võib-olla muidu polekski leidnud teed avalikkuse ette. Kuigi Õpilaspere hommikud on tervitatav nähtus, peab siiski kahjaks näentima, et neid esinemisi pole võetud küllalt tõsiselt. Oleme jõudnud niisugusesse ajajärku, kus esinetakse sellepärast, et peab. Kurb on, et meid peab sundima selleks, et meie endi üritus ei sureks välja. Igaüks peaks panema esinemisel välja parima, sündigu see siis kas kitsas ringis (ainult oma kooli ees) või avalikkuse ees. Loodame, et järgnevatel õppeaastatel silmas peetakse Õpilaspere hommikute suurt tähtsust ja tõsisemalt ning andunumalt oma tullekestessegi esinemistesse suhtutakse.

Emadepäeva aktus 10. mail kell 5 p. 1.

Sellel ilusal päeval oli kogunenud kooli saali üsna suur koguke vanemaid, enamasti emasid.

Avasõna ütles K. Tammemägi (V-a), millele järgnesid kaks koorilaulu Muusikaringi laulukoorilt H. Kullam'i (IV-b g.) juhatusel; deklamatsioon — A. Anderson'ilt (I kk.); kõne — õpet. prl. T. Thomson'ilt; klaverisoolo — M. Mikult (IV-a g.); tants — I kk. klassi õpilastelt pr. P. Reinbaum'i juhatusel; laulusoolo — H. Kullam'ilt (IV-b g.); deklamatsioon — H. Nurm'elt (III-a kk.); kõne — L. Gärtner'ilt (III-b kk.); tants — I kk. klassi õpilastelt

pr. P. Reinbaum'i juhatusel; lõppsõna — L. Priks'ilt (V-b) ja ühislaul „Eestimaa, mu isamaa“.

Eksamid.

13. V oli V klassidel kirjalik eksam eesti keeles teemadele: „Noorte suhtumine oma isatalusse A. H. Tammsaare teostes“ ja „Kodu ja selle ümbrus kaunimaks“.

15. V oli IV gümnn. klassidel kirjalik eksam inglise keeles: IV-a kl. — ümberjutustus „The Aventures of the Little Field Mouse“, IV-b kl. — tõlge inglise keelest eesti keelde ja lausete tõlkimine eesti keelest inglise keelde.

16. V oli V klassidel kirjalik eksam I võõrkeeles: V-a klassil ümberjutustus (ingl. k.) „Margaret of New-Orleans“ ja V-b ja V-c kl. ümberjutustus (saksa k.) „Der Wunschring“.

18. V oli III gümnn. klassidel kirjalik eksam saksa keeles — ümberjutustus „Das kleine bucklige Mädchen“.

19. V oli IV kk. klassidel kirjalik eksam inglise keeles; eksami aineks — mitmesugused keelilised ülesanded sellekohaste paljundatud lehtede järgi.

20. V oli III kk. klassidel kirjalik eksam eesti keeles teemadele: „Kosjad ja pulmad eesti rahvalaulude järgi“, „Tasuja isik“, „Ära enne nopi sulgi, kui lind käes ei ole“.

22. V oli V gümnn. klassidel kirjalik eksam matemaatikas.

23. V teostus III gümnn. klassides kirjalik eksam eesti keeles; toimetuse töö lõpud polnud kirjatöö teemad veel selgunud.

Alates 26. V on järgmised suulised eksamid:

- 26. V — füüsika IV gümnn. klassidel;
- 27. V — kod. teadus V gümnn. klassidel;
- 28. V — maateadus IV kk. klassidel;
- 3. VI — loodusteadus III gümnn. klassidel;
- 4. VI — ladina keel, muusika ja majapidamine V gümnn. klassidel;
- 5. VI — ajalugu IV gümnn. klassidel;
- 6. VI — inglise keel suuliselt IV kk. klassidel.

Uute õpilaste vastuvõtmine on 8., 9. ja 10. juunil.

Koolitöö vaheajad ja koolitöö lõpp.

Suvistepühadeks vabanevad õpilased 29. mail k. 12 ja tulevad uuesti kooli 2. juunil. Koolitöö lõpp pärast vastavat aktust on 13. juunil k. 12.

Ekskursioonid.

- I kk. kl. — Pühajärve 25. mail; juht K. Raud;
II kk. kl. — Petseri 20. mail; juht T. Jakobson;
III-a kk. kl. — Viljandi 23.—24. mail; juht E. Rosenberg;
III-b kk. kl. — Viljandi 23.—24. mail; juht A. Abar;
IV-a kk. kl. — Viljandi 7.—8. juunil; juht J. Konks;
IV-b kk. kl. — Petseri 6.—8. juunil; juht F. Laarens;
III-a ja III-b g. kl. — Petseri-Võrru 5.—7. juunil; juht E. Merits;
IV-a ja IV-b g. kl. — Põhjarannikule 7.—9. juunil; juht J. Püttsepp;
V-a, V-b ja V-c gümn. kl. — Soome 15.—20. juunil; juhi küsimus esialgu lahtine.

Meie abiturientide võistlustööde hinnang Tallinnas üleriigilistel võistlustöödel 27. I.

Nüüd on teatavaks saanud, kuidas on hinnatud meie abiturientide kirjandeid (teemal „Valgustusajastu ideed ja nende mõju“) Tallinnas üleriigilistel võistlustel. Hinnangud on järgmised:

- Helga Soobik (V-a) — sisult 4, keelelt 4;
Zoja Küze (V-b) — sisult 4, keelelt 4—;
Aino Jürgenthal (V-c) — sisult 3,4, keelelt 4.

Võrreldes teiste töödega, välja arvatud auhindade ja kiituskirjade saajate omad, seisavad meie abiturientide tööd paremate hulgas. Kuna töid hinnati ees-

kätt sisult, siis olgu tähendatud, et auhinnatud töedest on mõned keelelt 3 (näiteks I auhind) ja mõned koguni 2.

Autoriõiguse kaitseks.

Vastuseks T. Konsen'ile.

Eitan kategooriliselt T. Konsen'i kirjutöö plagieerimist oma arvustises „C. Turmay' „Vana maja““ (vt. „T. T. G.“ nr. 6), mispärast ei ole mul T. Konsen'i ees midagi vabandada.

S. Juksaar (= S. J.).

Teadaanne kooliraamatukogu asjus.

Praegu on teoksil kooliraamatukogu kontroll, ja iga õpilane, kes pole tagasi toonud erikogudest võetud raamatuid, kui talle pole antud pikendust, saab raamatukogu kodukorra alusel vastava karistuse. Raamatukogu üldjuhataja.

*Rôõmurikast suve pärast
saabuvat koolitöö
lõppu ja õnnelikku
jällenägemist sügis-
semestril soovib*

„T. T. G.“ toimetus.

